

“ମିତେ ବର୍ତ୍ତେ :- ତୁମର ସ୍ଵପ୍ନର ହେଲା ଶାନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତ ଶାନ୍ତି ତ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ହିଁ ମିଳିପାରିବ, ଏହି କଥା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ ଏବଂ ନିଜର ସ୍ଵପ୍ନରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଏକମାତ୍ର ବାବାଜୀଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ଅଛି ଯାହାକୁ ଏବେ ତୁମେମାନେ ପଢ଼ୁଛୁ?

ଉତ୍ତର:- ପାପ ଓ ପୁଣ୍ୟର ଜ୍ଞାନ । ଭାରତବାସୀ ଯେତେବେଳେ ବାବାଜୀଙ୍କୁ ଗାଳି ଦେଉଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ପାପ ଆତ୍ମା ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ବାବା ଏବଂ ତୁମାଙ୍କୁ ଜାଣିଯାଉଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ପୁଣ୍ୟଆତ୍ମା ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏହି ପାଠ ତୁମେମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ପଢ଼ୁଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସ୍ଵର୍ଗାତ୍ମା ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟକୁ ସ୍ଵର୍ଗାତ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି ଦେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ।

ଶୀତ:- ଇସ୍ ପାପ କେ ଦୁନିଆ ସେ

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ହେଉଛି ପାପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ । ଭାରତକୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି ଯେ ଭାରତ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ ଥିଲା, ଯେଉଁଠି ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଏହି ଭାରତ ସୁଖଧାମ ଥିଲା, ସେ ସମୟରେ ଆଉ କୌଣସି ରାଷ୍ଟ୍ର ନଥିଲା, ଏକମାତ୍ର ହିଁ ଭାରତ ଥିଲା । ଶାନ୍ତି ଅଥବା ସୁଖ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥିଲା ଯାହାକୁ ସ୍ଵର୍ଗ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ନରକ । ଭାରତ ହିଁ ସ୍ଵର୍ଗ ଥିଲା, ଏବେ ନରକ ହୋଇଯାଇଛି । ନରକରେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି କୁଆଡ଼ୁ ଆସିବ । କଳିଯୁଗ ନରକ କୁହାଯାଉଛି । କଳିଯୁଗ ଅନ୍ତକୁ ଆସୁଛି ହିଁ ଚୈତନ୍ୟ ନରକ, ଦୁଃଖଧାମ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ସମୟରେ ଭାରତ ହିଁ ସୁଖଧାମ ଥିଲା । ଭାରତବାସୀ ମାନଙ୍କର ଗୃହସ୍ଥ ଧର୍ମ ପବିତ୍ର ଥିଲା । ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ-ଶାନ୍ତି, ସମ୍ପତ୍ତି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଥିଲା । ଏବେ ସେହି ଭାରତ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି, ସମସ୍ତେ ବିକାରୀ ହୋଇଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଦୁଃଖଧାମ । ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ନିବାସ ସ୍ଥଳୀ ହେଉଛି ଶାନ୍ତିଧାମ । ଶାନ୍ତି, ଶାନ୍ତିଧାମରେ ହିଁ ମିଳିପାରିବ । ସେହିଠାରେ ହିଁ ଆତ୍ମା ଶାନ୍ତ ରହିପାରିବ, ଯାହାକୁ ସୁଇଚ୍ ହୋମ ନିବାସୀ ଦୁନିଆ କୁହାଯାଉଛି । ତାହା ହେଉଛି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଘର । ସେଠାରେ ରହିବା ସମୟରେ ଆତ୍ମା ଶାନ୍ତିରେ ରହୁଛି । ଶାନ୍ତି କୌଣସି ଜଙ୍ଗଲ ଆଦିକୁ ଯିବା ଦ୍ଵାରା ମିଳିବ ନାହିଁ । ତାହା ହିଁ ଶାନ୍ତିଧାମ ଅଟେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସୁଖ ଓ ଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟ ରହିବ । ଏହି ଦୁଃଖଧାମରେ ଶାନ୍ତି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଶାନ୍ତିଧାମରେ ହିଁ ଶାନ୍ତି ମିଳିପାରିବ । ସୁଖଧାମରେ ମଧ୍ୟ କର୍ମ କରିବାକୁ ହୁଏ, ଶରୀର ଦ୍ଵାରା ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଏହି ଦୁଃଖଧାମରେ ଜଣେ ହେଲେ ମନୁଷ୍ୟ ନାହାନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ ପାଖରେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଥିବ । ଏହା ହେଉଛି ଭରଷ୍ଟାଚାରୀ ପତିତ ଧାମ, ସେଥିପାଇଁ ତ ପତିତ-ପାବନକୁ ଡାକୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେହି ବାବାଜୀଙ୍କୁ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଅନାଥ ହେବା ଯୋଗୁଁ ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲଢେଇ ଝଗଡ଼ା କରୁଛନ୍ତି । କେତେ ଦୁଃଖ-ଅଶାନ୍ତି, ମାତପିତୃ ହେଉଛନ୍ତି । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ସେଥିପାଇଁ ରାମରାଜ୍ୟ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ନାଁ ସୁଖ ଅଛି ନାଁ ଶାନ୍ତି । ରାମ ରାଜ୍ୟରେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଉଭୟ ଥିଲା । ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କେବେ ଲଢେଇ-ଝଗଡ଼ା କରୁନଥିଲେ, ସେଠାରେ ଫି ବିକାର ରହିବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଫି ବିକାର ରହିଛି । ପରସ୍ପର ହେଉଛି ଦେହ-ଅଭିମାନ ମୁଖ୍ୟ । ପୁଣି କାମ, କରୋଧ । ଭାରତ ସ୍ଵର୍ଗ ଥିବା ସମୟରେ ଏହି ଫି ବିକାର ନଥିଲା । ସେଠାରେ ସମସ୍ତେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ଅଟନ୍ତି । ଦେବତାମାନେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ଥିଲେ । ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ମନୁଷ୍ୟ କେବେ କାହାକୁ ସୁଖ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ, ପରସ୍ପରକୁ କେବଳ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦେଇଥାନ୍ତି । ଏହିପରି ଭାବ ନାହିଁ କେହି ଲକ୍ଷ୍ୟପତି, କୌଣସି ପତି, ପଦମପତି ହେଲେ ସୁଖୀ ଅଟନ୍ତି । ନାଁ, ଏସବୁ ତ ହେଉଛି ମାୟାର ଆକର୍ଷଣ । ମାୟାର ରାଜ୍ୟ । ଏବେ ତାହାର ବିନାଶ ପାଇଁ ମହାଭାରତ ଲଢେଇ ସମ୍ପ୍ରାୟ ଉପସ୍ଥିତ । ଏହା ପରେ ପୁଣି ସ୍ଵର୍ଗର ଦ୍ଵାର ଖୋଲିବ ଅଧାକଳ୍ପ ପରେ ପୁଣି ନରକର ଦ୍ଵାର ଖୋଲୁଛି । ଏହି କଥା କୌଣସି ଗାଥାରେ ନାହିଁ । ଭାରତବାସୀ କହୁଛନ୍ତି ଉକ୍ତି କଲେ ଭଗବାନ ମିଳିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେବେ ଉକ୍ତି କରି-କରି ବିଲକୁଳୁ ତଳକୁ ଆସିଯାଉଛନ୍ତି, ତେବେ ମୋତେ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି - ସ୍ଵର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରିବା ପାଇଁ ଅର୍ଥାତ୍ ଭାରତକୁ ସ୍ଵର୍ଗ କରିବା ପାଇଁ । ଯେଉଁ ଭାରତ ସ୍ଵର୍ଗ ଥିଲା, ତାହା ନରକ କିପରି ହେଲା? ରାବଣ ହିଁ କଲା । ଶୀତାର ଭଗବାନଙ୍କଠାରୁ ତୁମକୁ ରାଜ୍ୟ ମିଳିଲା, ୨୧ ଜନମ ତୁମେ ସ୍ଵର୍ଗରେ ରାଜ୍ୟ କଲ । ପୁଣି ଭାରତ ଦ୍ଵାରପରୁ କଳିଯୁଗକୁ ଆସିଗଲା ଅର୍ଥାତ୍ ଅବତରଣ କଲା ହୋଇଗଲା ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତେ ଡାକୁଛନ୍ତି - ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ପତିତ ମନୁଷ୍ୟକୁ ପତିତ ଦୁନିଆରେ ସୁଖଶାନ୍ତି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । କେତେ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି । ଆଜି ପଇସା ଚୋରୀ ହେଲା, ଦେବାଳିଆ ହେଲେ, ଆଜି ରୋଗୀ ହେଲେ । ଏଠାରେ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦୁଃଖ ରହିଛି ନା । ଏବେ ତୁମେ ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାରଥ କରୁଛ, ବାବାଜୀଙ୍କଠାରୁ ସ୍ଵର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାରଥ କରୁଛ । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ସଦା ସୁଖୀ କରାଉଛନ୍ତି । ରାବଣ ସଦା ଦୁଃଖୀ କରାଉଛି । ଏକଥା ଭାରତବାସୀ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦୁଃଖର କଥା ରହିବ ନାହିଁ । କେବେ କାନଦିବାକୁ ପଡିବ ନାହିଁ । ସର୍ବଦା ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ରହିବ । ସେଠାରେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଅଥବା କାମ, କରୋଧ ଆଦି ରହିବ ନାହିଁ । ଫି ବିକାରର ଦାନ ନ ଦେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୁଃଖର ଗ୍ରହଣ ଦୂର ହେବ ନାହିଁ । କହନ୍ତି ନା ଦାନ ଦେଲେ

ଗରହଣ ଛାଡ଼ିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସାରା ଭାରତକୁ ଝ ବିକାରର ଗରହଣ ଲାଗିଛି । ଯେପରମ୍ଭସ୍ଥନତ ପାଞ୍ଚଟି ବିକାରର ଦାନ ନ ଦେଇଛ ସେପରମ୍ଭସ୍ଥନତ ୧୨ କଳା ସଂପୁରଣଣ ଦେବତା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ସମସ୍ତତଞ୍ଜର ସଦଗତି ଦାତା ଅଟନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଗୁରୁ ବିନା ଗତି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଗତିର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଅର୍ଥ ରୁହୁନାହାନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଗତି-ସଦଗତି ଅର୍ଥାତ୍ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି କେବଳ ବାବା ହିଁ ଦେଇପାରିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତତଞ୍ଜର ସଦଗତି ହେଉଛି ।

ଦିଲ୍ଲୀକୁ ନୁଆ ଦିଲ୍ଲୀ, ପୁରୁଣା ଦିଲ୍ଲୀ କହୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏବେ ତ ନୁଆ ଦିଲ୍ଲୀ ନାହିଁ । ନୁଆ ଦୁନିଆରେ ନୁଆ ଦିଲ୍ଲୀ ହେବ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ପୁରୁଣା ଦିଲ୍ଲୀ ରହିଛି । ବାସ୍ତବରେ ଯମୁନା କୂଳରେ ଦିଲ୍ଲୀ ପରିସ୍ଥାନ ଅର୍ଥାତ୍ ସଂକ୍ରମଣ ଥିଲା । ସତ୍ୟଯୁଗ ଥିଲା ନା । ସେଠାରେ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ଏବେ ତ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ପୁରୁଣା ଦିଲ୍ଲୀ ରହିଛି । ନୁଆ ଦୁନିଆରେ ତ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣତଞ୍ଜ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଭାରତବାସୀ ଏହାକୁ ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି । ନୁଆ ଭାରତ, ନୁଆ ଦିଲ୍ଲୀ ଦେବୀ-ଦେବତାତଞ୍ଜର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ସେଠାରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ରାଷ୍ଟ୍ରର ନଥିଲା । ଏକଥା କେହି ହେଲେ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ସରକାର ଏହି ପାଠ ପଢ଼ାଉନାହାନ୍ତି । ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ଇତିହାସ ଅଧା ରହିଛି । ଯେବେଠାରୁ ଇସଲାମୀ, ବୌଦ୍ଧ ଆସିଛନ୍ତି, ଲକ୍ଷ୍ମୀ- ନାରାୟଣତଞ୍ଜ ରାଜ୍ୟ ବିଷୟରେ କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । ଏହି ବାବା ହିଁ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି । ଭାରତ ସଂକ୍ରମଣ ଥିବା ସମୟରେ ସଂକ୍ରମଣ ଦୁନିଆ ଥିଲା । ଏବେ ସେହି ଭାରତ ଦେଖ କ'ଣ ହୋଇଗଲାଣି । ପୁଣି ଭାରତକୁ ହୀରା ଭୁଲି କିଏ କାରାଇବ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେବେ ତୁମେ ବହୁତ ପାପ ଆତ୍ମା ହୋଇଯାଉଛ ତେବେ ମୁଁ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା କରିବାକୁ ଆସୁଛି । ଏହିପରି ଭ୍ରମାତ୍ମା ତିଆରି ହୋଇଛି, ଯାହାକୁ କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବାବାତଞ୍ଜ ବିନା ଏହି ଜ୍ଞାନ ଅନ୍ୟ କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବାବା ହିଁ ଆସି ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟକୁ କେବେ ସଦଗତି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ଦେବୀ ଦେବତାମାନେ ଥିଲେ ତେବେ ସମସ୍ତେ ପରସ୍ପରକୁ ସୁଖ ହିଁ ଦେଉଥିଲେ । କେହି ବି ରୋଗୀ ବିମାର ହେଉନଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଠାରେ ତ ସମସ୍ତେ ରୋଗୀ ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ପୁନର୍ବାର ସଂକ୍ରମଣ ଗଢ଼ିବାକୁ ଆସିଛନ୍ତି । ବାବା ସଂକ୍ରମଣ କରୁଛନ୍ତି, ରାବଣ ନରକ କରୁଛି । ଏହି ଖେଳକୁ କେହି ହେଲେ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ରର ଜ୍ଞାନ ହେଉଛି ଦର୍ଶନତତ୍ତ୍ୱ, ଏହା ଭକ୍ତିମାର୍ଗ । ତାହା ସଦଗତିର ମାର୍ଗ ନୁହେଁ । ଏହା କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରର ଦର୍ଶନତତ୍ତ୍ୱ ନୁହେଁ । ବାବା ଶାସ୍ତ୍ର ଶୁଣାଉନାହାନ୍ତି । ଏଠାରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ବାବାତଞ୍ଜ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପିତା ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ସେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ ସେଥିପାଇଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟେ । ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ ବୃକ୍ଷର ଆୟୁ କେତେ, କିପରି ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି ଭକ୍ତିମାର୍ଗ କିପରି ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି, ଏକଥା ମୁଁ ଜାଣିଛି । ତୁମକୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ସଂକ୍ରମଣ ମାଲିକ କରାଉଛି ପୁଣି ତୁମେ ମାଲିକ ହୋଇ ଯାଉଛ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ତୁମକୁ ଥରେ ମାତ୍ର ପରାପତ୍ତ ହୋଇ ଗୁପ୍ତ ହୋଇଯାଉଛି ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗ ତ୍ରେତାରେ ଏହି ଜ୍ଞାନର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିବ ନାହିଁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ କେବଳ ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅଟେ । ଦେବତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ପରମ୍ପରାରୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା କେବଳ ତୁମକୁ ଥରେ ମାତ୍ର ମିଳୁଛି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଜୀବନ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଉଛ । ତେଣୁ ବାବାତଞ୍ଜଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ପାଉଛ । ତୁମ ପାଖକୁ ବହୁତ ଆସୁଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମନର ଶାନ୍ତି କିପରି ମିଳିବ । କିନ୍ତୁ ଏହା କହିବା ଭୁଲ ଅଟେ । ମନ-ବୁଦ୍ଧି ଆତ୍ମାର କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ, ଯେପରି ଶରୀରର କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ରହିଛି । ଆତ୍ମାକୁ ପଥରବୁଦ୍ଧି ରୁ ପାରସ୍ବବୁଦ୍ଧି ବାବା ହିଁ ଆସି କରାଉଛନ୍ତି - ଯାହା ସତ୍ୟଯୁଗ ତ୍ରେତା ପରମ୍ଭସ୍ଥନତ ଚାଲୁଛି । ପୁଣି ପଥର ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ପୁଣି ତୁମେ ପଥରବୁଦ୍ଧିରୁ ପାରସ୍ବବୁଦ୍ଧି ହେଉଛ । ତୁମ ପାରସ୍ବବୁଦ୍ଧିରେ ଖାଦ୍ୟ ମିଶିଯାଉଛି । ଏବେ ପୁଣି ପାରସ୍ବବୁଦ୍ଧି କିପରି ହେବ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ହେ ଆତ୍ମା ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ସ୍ବାଦର ଯାତ୍ରା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିଯିବ । ବାକି ଯେଉଁମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମନର ଶାନ୍ତି କିପରି ମିଳିବ? ତାଙ୍କୁ କୁହ ଏଠାରେ କିପରି ଶାନ୍ତି ମିଳିପାରିବ । ଏହା ହେଉଛି ହିଁ ଦୁଃଖଧାମ କାହିଁକିନା ବିକାରର ପ୍ରବେଶତା ହେଉଛି । ଏଠାରେ ବେହରା ବାବାତଞ୍ଜଠାରୁ ହିଁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିପାରିବ । ରାବଣ ସହିତ ମିଶିବା ଦ୍ୱାରା ପତିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ବାବାତଞ୍ଜ ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ର ହେବାରେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ଲାଗୁଛି । ଏବେ ତୁମେ ଆସିଛ ବାବାତଞ୍ଜଠାରୁ ଜୀବନ ମୁକ୍ତିର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାପାଇଁ । ବାବା ଜୀବନମୁକ୍ତିର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି ଓ ରାବଣ ଜୀବନ ବନ୍ଧନର ଅଭିଶାପ ଦେଉଛି ସେଥିପାଇଁ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦୁଃଖ ମିଳୁଛି । ଭ୍ରମାକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିବାକୁ ହେବ । ଦୁଃଖଧାମରେ କାହାକୁ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଶାନ୍ତି ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସଂଧର୍ମ, ଶାନ୍ତିଧାମ ଆତ୍ମାର ଘର ଅଟେ । ଆତ୍ମା କହୁଛି - ଆମର ସଂଧର୍ମ ଶାନ୍ତି । ଏହି କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦ୍ୱାରା ଏବେ କର୍ମ ନକରି ନିରବରେ ବସିଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ କେଉଁ ପରମ୍ଭସ୍ଥନତ ବସି ରହିବେ । କର୍ମ ତ କରିବାକୁ ହିଁ ହେବ ନା । ମନୁଷ୍ୟ ଭ୍ରମାକୁ ନ ବୁଝିବା ପରମ୍ଭସ୍ଥନତ ଦୁଃଖୀ ରହୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ହେଉଛି ଦୀନବନ୍ଧୁ । ଏଠାକୁ ଗରୀବ ହିଁ ଆସିବେ । ସାହୁକାରତଞ୍ଜ ପାଇଁ ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ସଂକ୍ରମଣ ଅଟେ । ତାତଞ୍ଜ ଭାଗ୍ୟରେ ସଂକ୍ରମଣ ସୁଖ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଦୀନବନ୍ଧୁ । ସାହୁକାରତଞ୍ଜ ଗରିବ ଓ ଗରିବତଞ୍ଜ ସାହୁକାର କରାଉଛି । ସାହୁକାର ଏତେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ କାହିଁକିନା ଏଠାରେ ସାହୁକାରତଞ୍ଜ ନିଶା ରହିଛି । ହିଁ ସେମାନେ ପରଜାରେ ଆସିଯିବେ । ସଂକ୍ରମଣକୁ ତ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବେ । କିନ୍ତୁ ଗରିବମାନେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇବେ । ଏଠାରେ ଗରିବ ସାହୁକାର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ଦେହ ଅଭିମାନ ଥାଏ ଯେ ଆମେ ଧନବାନ ଅଟୁ । କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ଏହି ଧନ-ମାଲ ସବୁ ମାଟିରେ ମିଶିଯିବ । ବିନାଶ ହୋଇଯିବ, ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାରେ ବହୁତ ମେହନତ ରହିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆତ୍ମା କହୁଛି ଆମେ ୮୪ ଜନ୍ମ ପୁରା କରିଛୁ । ନାଟକ ସମାପ୍ତ ହେଉଛି, ଏବେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏବେ କଳିଯୁଗର

ଅନୁତ, ସତ୍ସମୁଗ ଆଦିର ସତ୍ତ୍ୱମ ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ପ୍ରତ୍ୟେକ ଝ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ମୁଁ ଆସୁଛି, ଭାରତକୁ ହୀରାତୁଲ୍ଲସ କରିବା ପାଇଁ । ଏହି ଇତିହାସ ଭୂଗୋଳ ବାବା ହିଁ କହିପାରିବେ । ଆରହ୍ନା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ମତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ଗୁଣ୍ଡ ସାର :—

(୧) ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଜୀବନମୁକ୍ତିର ସମ୍ପଦ୍ଧି ନେବା ପାଇଁ ପବିତ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତ୍ରାମାର ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖି ଦୁଃଖଧାମରେ ରହି ମଧ୍ଯ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

(୨) ଧନ ସମ୍ପଦ୍ଧିର ଅଥବା ସାହୁକାରୀର ନିଶା ଛାଡ଼ି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ମହାନ ଏବଂ ମେହମାନ ଅର୍ଥାତ୍ ଅତିଥି - ଏହି ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦର ସୃତି ଦ୍ଵାରା ସର୍ବ ଆକର୍ଷଣଠାରୁ ମୁକ୍ତ ରହୁଥିବା ଉପରାମ ବା ସାକ୍ଷୀ ହୁଅ ।

ଉପରାମ ବା ସାକ୍ଷୀପଣିଆର ଅବସ୍ଥା ତିଆରି କରିବା ପାଇଁ ଦୁଇଟି କଥାକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖିବା ଦରକାର - ଗୋଟିଏ ହେଲା ମୁଁ ଏକ ମହାନ ଆତ୍ମା, ଦ୍ଵିତୀୟରେ ମୁଁ ଆତ୍ମା ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ବା ପୁରୁଣା ଦେହ ଭିତରେ ଅତିଥି ରୂପରେ ବିରାଜମାନ ଅଟେ । ଏହି ସମ୍ପ୍ରତିରେ ରହିବା ଦ୍ଵାରା ସ୍ଵତଃ ଭାବରେ ଏବଂ ସହଜରେ ସର୍ବ ଦୁର୍ବଳତା ଗୁଡ଼ିକର ବା ମୋହର ଆକର୍ଷଣ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ନିଜକୁ ମହାନ ଆତ୍ମା ମନେ କରିବା ଦ୍ଵାରା ସଂସ୍କାରର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ ଯେଉଁ ସବୁ ସାଧାରଣ କର୍ମ ବା ସଂକଳ୍ପ ହୋଇଯାଉଛି ତାହା ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯିବ । ନିଜକୁ ମହାନ ଏବଂ ମେହମାନ ମନେ କରିବା ଦ୍ଵାରା ମହିମା ଯୋଗ୍ଯ ମଧ୍ଯ ହୋଇଯିବ ।

ସଂଲୋଚନ:- ସମସ୍ତଙ୍କର ଶୁଭଭାବନା ଏବଂ ସହଯୋଗ ଦ୍ଵାରା ବଡ଼ କାର୍ଯ୍ୟ ମଧ୍ଯ ସହଜ ହୋଇଯାଏ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***